Sag 119/83

Edmund Appelbaum
mod
Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sammendrag

Tjenestemænd — ansættelse — ligebehandling
(Tjenestemandsvedtægten, art. 5, stk. 3)

Ligebehandlingsprincippet i tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 3, tilsidesættes, såfremt to persongrupper, hvis retlige og faktiske situation ikke adskiller sig væsentligt fra hinanden, behandles forskelligt ved ansættelsen.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
PIETER VERLOREN VAN THEMAAT
fremsat den 6. juni 1985 *

Høje Domstol.

I. Indledning

Forslaget til afgørelse af de foreliggende sager vedrører de sager, der er anlagt af tidligere ansatte ved Den europæiske sammenslutning for Samarbejde (herefter benævnt ESS), som alle i mellemtiden er blevet tjenestemænd ved Kommissionen med undtagelse af sagsøgeren Salerno, som af helbredsgrunde ikke har opnået denne status. Selv om der er tale om fjorten sager, hvoraf nogle er forenede, og det er nødven-

* Oversat fra nederlandsk.

digt at afsige fem domme, vil jeg fremsætte ét forslag til afgørelse af alle sagerne, idet jeg dog vil dele det op efter de spørgsmål, som sagsøgerne har rejst for Domstolen.

Jeg mener nemlig, at disse sager navnlig vedrører følgende spørgsmål:

1) Spørgsmålet om, hvorvidt ESS kun er en fiktion, idet den reelt blot er en administrativ enhed under Kommissionen, således at sagsøgerne i virkeligheden, selv om de er ansat af ESS, er tjenestemænd ved Kommissionen. Dette spørgsmål er navnlig blevet rejst i sagerne 87 og 130/77, men går igen i alle de øvrige sager.

2) Efter at der ved Rådets forordning nr. 3245/81 af 26. oktober 1981 (EFT 1981 L 328, s. 1) blev oprettet et europæisk samarbejdsagentur (herefter benævnt agenturet) i stedet for ESS, har Rådet ved forordning nr. 3332/82 af 3. december 1982 (EFT 1982 L 352, s. 5) indført særlige overgangsforanstaltninger for de 56 ansatte ved ESS for at muliggøre deres overførsel til Kommissionen som tjenestemænd. Sagsøgerne mener, at Domstolen foruden den tidligere nævnte grund også bør erklære denne forordning ugyldig, fordi den ikke giver dem denne status med tilbagevirkende gyldighed til tidspunktet for deres ansættelse i ESS trods visse løfter, som er blevet givet af Rådet. Dette gælder især i sag 22/83 samt sagerne 9 og 10/84.

3) Endelig er der spørgsmålet om de særkontraktansattes overførsel fra ESS til Kommissionen som tjenestemænd og deres indplacering i forbindelse hermed. Det drejer sig navnlig om, hvorvidt forskellen mellem de bestemmelser om overgangen fra stillingen som ansat ved ESS til stillingen som tjenestemand ved Kommissionen, som er blevet anvendt på de ansatte ved ESS' hovedsæde og de særkontraktansatte, er i strid med ligebehandlingsprincippet, og om, hvorvidt Kommissionen har anvendt sin egen beslutning vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier korrekt (dokument 61/IX/81). Dette spørgsmål vedrører sagerne 66-68/83 og 136-140/83, samt sag 119/83.

Jeg vil indlede undersøgelsen af disse tre spørgsmål med en oversigt over de relevante faktiske omstændigheder i det omfang, der endnu ikke er blevet gjort rede for disse. Formalitetsspørgsmålene vil blive undersøgt i forbindelse med denne gennemgang.

II. Spørgsmålet om ESS' fiktive status som juridisk person og det heraf afledte spørgsmål om, hvorvidt sagsøgerne — selv om de var ansat ved ESS — ikke i virkeligheden var tjenestemænd ved Kommissionen (navnlig sagerne 87 og 130/77, Salerno, Ane m.fl.)

II.1. *De faktiske omstændigheder*

Alle sagsøgerne har været ansat ved Den europæiske sammenslutning for Samarbejde, en ikke-kommerciel international organisation, der er oprettet i henhold til den belgiske lov af 25. oktober 1919, som ændret ved lov af 6. december 1954. Den blev tillagt status som juridisk person ved den belgiske kongelige anordning af 15. december 1964.

Efter at samarbejdspolitikken mellem De europæiske Fællesskaber og talrige udviklingslande blev lagt i faste rammer ved Yaoundé- og Lomé-konventionerne, blev der oprettet en europæiske udviklingsfond,

som finansieres af medlemsstaterne, og bestyres af Kommissionen. I betragtning af den rivende udvikling i samarbejdet, især med hensyn til uddannelsesprogrammer og udsendelse af sagkyndige besluttede Kommissionen i 1964 at gøre brug af en ikke-kommerciel organisation med henblik på at sikre »den nødvendige smidighed og effektivitet« ved forvaltningen af det særlige personale. Organisationens arbejde er nærmere angivet i artikel 3 i dens vedtægter:

»... ESS sørger i medfør af sine vedtægter og aftaler indgået mellem organisationen og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber for ansættelse, udsendelse og forvaltning af personale, som skal varetage opgaver af samarbejdsmæssig art eller udføre videnskabelig og teknisk kontrol, og organisationen forvalter endvidere legater, der er stillet til rådighed af Fællesskabet.«

De omhandlede aftaler er indgået den 13. juli 1965 og den 4. juni 1974.

Først og fremmest fremgår det af den første af disse, at Kommissionen har overladt ovennævnte opgaver til ESS (artikel 1). På grundlag af oplysninger, der tilvejebringes af Kommissionen, foretager ESS en udvælgelse af og udformer ansættelsesvilkårene for det personale, som udfører arbejde inden for ESS' område (artikel 3). Organisationen udpeges udtrykkeligt som arbejdsgiver i forhold til de pågældende (artikel 7). ESS har beføjelse til at ansætte det personale i sit hovedsæde, der er nødvendigt for organisationens forvaltning (artikel 2). De pågældende artikler er affattet således:

Artikel 1

»Kommissionen overlader det til ESS — på de betingelser, der er fastsat i det følgende — at ansætte og forvalte delegerede fra Kommissionen og kontraktansatte til opsyn, kontrol og teknisk bistand, der skal gennemføre de foranstaltninger, der finansieres af Den europæiske Udviklingsfond eller af Kommissionens midler«.

Artikel 2

»For så vidt som der er behov herfor, er ESS beføjet til at ansætte det personale i sit hovedsæde, der er nødvendigt for organisationens forvaltning.«

Artikel 3

»På grundlag af de oplysninger, som stilles til rådighed for ESS af Kommissionens tjenestegrene, foretager den udvælgelsen af og udformer ansættelsesvilkårene for det i artikel 1 omhandlede personale.«

Artikel 7

»ESS påtager sig over for de ansatte alle en arbejdsgivers forpligtelser med hensyn til administrativ og økonomisk forvaltning.«

Det fremgår af sagen, at ESS har følgende ansatte i sin tjeneste:

— personale ved hovedsædet, hvis hovedopgave består i administration af det tekniske bistandspersonale;

— personale ansat i henhold til særkontrakt for at blive stillet til rådighed for generaldirektorat VIII i Kommissionen eller særligt ansatte, der ansættes af ESS over Den europæiske Udviklingsfonds aktionsbevillinger;

— teknisk bistandspersonale, der arbejder oversøisk i forbindelse med samarbejdsprojekter og -aktioner samt personale ved Kommissionens delegationer i AVS-landene.

Nærværende sager vedrører de to første kategorier af ansatte. For så vidt angår det første spørgsmål, som jeg nu vil undersøge, nemlig om ESS er en fiktion, har sagsøgerne imidlertid kun fremført deres argumenter i de første sager 87 og 130/77, som de herefter stadig har henvist til, men som specielt angår de ansatte ved hovedsædet. Jeg vil derfor her så vidt muligt kun omtale denne kategori.

Den 4. november 1976 traf ESS' bestyrelse en afgørelse, hvorefter lønningerne for de ansatte ved ESS blev bragt i overensstemmelse med lønningerne for tjenestemænd og øvrige ansatte ved Kommissionen, dog med undtagelse af husstandstillæg, som ikke blev givet til personalet ved ESS.

Den 3. december 1982 udstedte Rådet forordning nr. 3332/82, hvori det bestemte, at de 56 ansatte ved ESS kunne ansættes som tjenestemænd på prøve ved Kommissionen uanset artiklerne 4, stk. 2 og 3, og 28, litra d), samt artikel 29 i vedtægten for tjenestemænd. Ansættelsen skulle ske i en lønklasse og på et løntrin, der skulle fastsættes i forhold til ækvivalensskalaen i bilaget til forordningen.

II.2. *Sagernes genstand*

Den 3. februar 1977 indgav 28 ansatte ved ESS en klage til Kommissionen, hvori de krævede ovennævnte afgørelse af 4. november 1976 annulleret, samt at Kommissionen anerkendte deres status som tjenestemænd eller midlertidigt ansatte med virkning allerede fra tidspunktet for deres ansættelse i ESS. Kommissionen afviste klagen den 28. juli 1977. Salerno (sag 87/77) har i anledning af denne afvisning anlagt sag ved stævning, som blev registreret på Domstolens justitskontor den 7. juli 1977, og de 28 sagsøgere i sag 130/77 har derefter anlagt sag ved stævning, som blev registreret på Domstolens justitskontor den 27. oktober 1977.

Formålet med sagerne er kort sagt at opnå, at det statueres, at sagsøgerne, som arbejdede for ESS, skal anses principalt som tjenestemænd, subsidiært som midlertidigt ansatte ved Kommissionen allerede fra deres ansættelse ved ESS.

Sagerne 87 og 130/77 omfatter desuden — som jeg allerede har nævnt — et søgsmål mod den af ESS' bestyrelse trufne afgørelse om »ligestilling« af 4. november 1976. Sagerne 66-68 og 136-140/83, samt sag 119/83, der er anlagt af de særkontraktansatte, vedrører et søgsmål rettet mod de individuelle beslutninger, hvorved sagsøgerne udnævnes til tjenestemænd ved Kommissionen, et søgsmål, hvori de blandt andet har fremsat det samme anbringende.

II.3. *Formalitetsspørgsmål*

I sagerne 87 og 130/77 har Kommissionen fremsat fire formalitetsindsigelser. Domstolen har besluttet at behandle dem i forbindelse med realiteten.

Ifølge den *første* indsigelse kunne Kommissionen ikke annullere den af bestyrelsen for ESS trufne afgørelse, ider ESS er et selvstændigt organ. Sagen om annullation af denne afgørelse samt af beslutningen om afvisning kan derfor ikke antages til realitetsbehandling. Sagsøgerne har med rette

repliceret, at formaliteten hænger sammen med realiteten, og at de, idet de kræver status som tjenestemænd, kan anlægge sag ved Domstolen i henhold til den dom, der er afsagt i sag 65/74, Porrini (Sml. 1975, s. 319).

I den *anden* indsigelse har Kommissionen anført, at for så vidt som den anfægtede afgørelse ikke anvender tjenestemandsvedtægten på ESS' personale, er den kun en afgørelse, som stadfæster en tidligere retsakt, og kan derfor ikke indeholde et klagepunkt. Jeg mener ligesom sagsøgerne, at bestyrelsens afgørelse er en ny afgørelse, derved at den angiver, at dens formål er at skabe en tilnærmelse mellem de to personalegruppers lønordninger, indføre nye økonomiske foranstaltninger og udgøre et nyt skridt fremad ved tilpasningen af lønningerne (med undtagelse af husstandstillægget) til tjenestemændenes.

Den *tredje* indsigelse er, at Kommissionen ikke kan virkeliggøre det mål, sagsøgerne søger at opnå, nemlig deres udnævnelse til tjenestemænd, idet Kommissionen ifølge sag 18/69, Fournier (Sml. 1970, s. 49) kun er kompetent til at foretage sådanne udnævnelser under iagttagelse af de i vedtægten foreskrevne former og betingelser, navnlig betingelsen om, at sagsøgerne skal bestå en udvælgelsesprøve. Efter min opfattelse er formålet med sagsøgernes krav alene at få fastslået deres status, hvilket — hvis dommen falder ud til deres fordel — vil indebære, at Kommissionen er forpligtet til at træffe de nødvendige forholdsregler.

Ifølge den *fjerde* indsigelse kan Domstolen ikke tvinge administrationen til at udnævne sagsøgerne til tjenestemænd. Dette er for så vidt korrekt, men forhindrer ikke, at administrationen i givet fald skal gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

Jeg skal derfor foreslå, at de af Kommissionen rejste formalitetsindsigelser forkastes, og gå over til en undersøgelse af sagens realitet.

II.4. *Realiteten*

Sagsøgerne påstår, at ESS blot er en administrativ enhed under Kommissionen, at den derfor ikke er andet end en fiktiv arbejdsgiver, og at sagsøgerne derfor faktisk er ansat i Kommissionen. De har i den forbindelse fremhævet en række faktiske forhold, såsom:

— den kendsgerning, at ESS er medtaget i fortegnelsen over tjenestegrenene ved Kommissionen,

— at ESS ikke har sin egen formue,

— at ESS ikke har sin egen formue, — at tjenestemænd ved Kommissionen har sæde i ESS' bestyrelse,

— at arbejdsvilkårene og de økonomiske og skattemæssige ordninger — med undtagelse af husstandstillægget — praktisk talt er de samme som tjenestemændenes,

— at ansættelsen af personale ved ESS sker på Kommissionens vegne og for dennes regning, samt

— udtalelser fra tjenestemænd ved Kommissionen om, at de ansatte ved ESS var en del af generaldirektoratet for udvikling.

Sagsøgernes argumentation støttes især på faktiske forhold, som ifølge sagsøgerne har retlige konsekvenser, snarere end på anbringender af retlig karakter. Det eneste anbringende af retlig karakter er princippet om ligebehandling af de ansatte ved ESS og tjenestemændene ved Kommissionen. I betragtning af, at dette anbringende kun kan tages til følge, hvis de to grupper befinder sig i samme situation, er anbringendet knyttet til faktiske forhold, der anfægtes af sagsøgerne. Derfor vil jeg først undersøge dette spørgsmål.

Som bekendt er ESS blevet oprettet på grundlag af belgisk lovgivning, og opnåede status som juridisk person ved kongelig anordning af 15. december 1964.

Spørgsmålet om gyldigheden af denne status som juridisk person, som sagsøgerne har rejst, kan kun løses af den nationale retsinstans på grundlag af national lovgivning. Domstolen kan ikke udtale sig definitivt om dette spørgsmål. Jeg tvivler imidlertid på, at disse faktiske forhold, som sagsøgerne har gjort rede for, og som ifølge disse ikke må undersøges særskilt, men skal ses under ét, gør det muligt at undlade at tage hensyn til den status som juridisk person, der er tillagt ESS. Sagsøgerne synes at være blevet ofre for en opgavefordeling, der — måske ikke helt klart for dem — bestod mellem ESS og Kommissionen. Den meget snævre forbindelse mellem Kommissionen og ESS fremgår navnlig af aftalen af 1965. Desuden synes der også meget hurtigt at være opstået tvivl i Kommissionen med hensyn til betydningen af ESS' privatretlige struktur. Beslutningerne om at tilpasse de sociale vilkår for personalet ved ESS til de vilkår, der gælder for tjenestemænd ved Kommissionen, må i øvrigt ses i denne sammenhæng. Forslaget fra 1977, som blev forelagt Rådet af Kommissionen, om at oprette et agentur med samme opgaver som ESS på grundlag af en fællesskabsbeslutning hænger også sammen hermed. Under retsforhandlingerne har Kommissionen — efter min opfattelse på overbevisende måde — vist, at denne udvikling har en historisk forklaring, som står i forbindelse med Fællesskabernes stadig voksende opgaver på udviklingspolitikkens område. Som følge af denusikkerhed, som især i begyndelsen gjorde sig gældende med hensyn til denne politiks betydning, karakter og varigheden af de aktiviteter, der var forbundet med den, samt muligheden for at lade andre føre den ud i livet, mener jeg, at den organisatoriske politik, Kommissionen har fulgt på området, i sig selv er yderst forsvarlig. I begyndelsen henvendte Kommissionen sig til rådgivende ingeniører. Da udviklingspolitikken imidlertid fik større betydning, anså man det i 1964 for formålstjenligt at oprette ESS. Efter indgåelsen af Lomé-konventionerne og konventionerne med Middelhavslandene har Kommissionen besluttet at foreslå oprettelsen af et agentur i henhold til fællesskabsretten.

Sagsøgerne støtter sig på ingen måde på ESS' retlige opbygning. ESS har — som jeg allerede har nævnt — til opgave på anmodning af Kommissionen at forsyne denne med det personale, der er nødvendigt for det videnskabelige og tekniske samarbejde og at sørge for forvaltningen af dette personale (artiklerne 1 og 3). Disse ansatte er knyttet til ESS ved kontrakter (artikel 7, samt artikel 36 i protokollen om ESS' forvaltning). Den arbejdskontrakt, der indgås med ESS, indeholder en bemyndigelse, der nøje fastlægger, hvilke opgaver der overdrages til den pågældende (artikel 6). I medfør af aftalens artikel 2 indgår personalet ved ESS' hovedsæde ligeledes en kontrakt med ESS (artikel 20 i protokollen om forvaltningen). Disse kontrakter er ifølge de administrative og finansielle bestemmelser navnlig undergivet belgisk lovgivning, vedtægterne for ESS og bestemmelserne i den enkelte kontrakt.

De faktiske omstændigheder, som sagsøgerne har henvist til, gør det ikke muligt at se bort fra den retlige opbygning af ESS eller den arbejdskontrakt, der er indgået mellem ESS og de ansatte. Som Kommissionen med rette har bemærket, kan de heller ikke træde i stedet for betingelserne for ansættelse i tjenestemandsvedtægten. Jeg kan i denne forbindelse henvise til vedtægtens artikel 1.

Dernæst har Kommissionen på overbevisende måde gendrevet argumentet om, at ESS ikke har sin egen formue, idet den har understreget, at Den europæiske Udviklingsfond betaler 95% af udgifterne og Kommissionen 5%. Det drejer sig navnlig om de ansattes lønninger. For yderligere detaljer henvises til artiklerne 28-30 i vedtægterne for ESS, til artiklerne 12-29 i aftalen mellem ESS og Kommissionen samt til ESS' finansprotokol. Desuden ejer ESS tilsyneladende løsøre, såsom inventar, som er ESS' egen formue (finansprotokollens artikel 31). Den omstændighed, at ESS er medtaget i fortegnelsen over tjenestegrenene ved Kommissionen indvirker naturligvis på ingen måde på dens status som juridisk person og synes mere eller mindre at være en følge af, at ESS' og Kommissionens aktiviteter overlapper hinanden. Desuden drejer det sig her om forbindelseskontoret mellem ESS og Kommissionen (aftalens artikel 11, artikel 10 i protokollen om forvaltningen). Den gradvise tilpasning af socialpolitikken over for de ansatte til den politik, der føres over for tjenestemændene ved Kommissionen, har ikke den af sagsøgerne ønskede virkning, men er netop et udtryk for en ansvarlig politik fra myndighedernes side med henblik på at skabe en endnu større tilnærmelse. Endelig kan udtalelser fra tjenestemænd ved Kommissionen, som ikke kunne forpligte Kommissionen i denne henseende, heller ikke føre til den konklusion, sagsøgerne er nået til.

Når henses til, at det står fast, at sagsøgerne befandt sig i en situation, som faktisk og retligt var forskellig fra den, tjenestemændene ved Kommissionen befinder sig i, kan anbringenderne vedrørende princippet om ligebehandling heller ikke tages til følge, for så vidt angår disse krav.

Jeg skal derfor foreslå, at sagsøgernes argumenter om, at ESS er en fiktiv arbejdsgiver, og at de i virkeligheden er tjenestemænd ved Kommissionen, afvises.

III.1. Jeg skal nu gennemgå *det andet spørgsmål, sagsøgerne har rejst (navnlig i sag 22/83)*

Formålet med sagen er at opnå en annullation af Rådets forordning nr. 3332/82 om fastsættelse af særlige overgangsforanstaltninger med henblik på ansættelse som tjenestemænd ved Kommissionen af 56 ansatte ved ESS, for så vidt de ikke anerkendes at have denne status fra det tidspunkt, da de blev ansat i ESS. Sagsøgerne støtter sig herved på den argumentation, der allerede er forkastet ovenfor, hvorefter ESS kun er en fiktiv arbejdsgiver, samt på visse bestemmelser.

Sagen er anlagt mod Rådet i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2. Rådet har påstået sagen afvist under henvisning til, at den omtvistede forordning har et normativt indhold, hvorfor betingelserne i EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, ikke er opfyldt.

III.2. *De faktiske omstændigheder, der har betydning for sagen, og sagsøgernes argumenter*

Som jeg allerede tidligere har oplyst, forelagde Kommissionen i 1977 Rådet et forslag om oprettelse af et europæisk samarbejdsagentur til afløsning af ESS. Rådet traf beslutning herom ved forordning nr. 3245/81 af 26. oktober 1981 (EFT 1981 L 328, s. 1).

Dernæst udstedte Rådet den 3. december 1982 forordning nr. 3332/82 om særlige overgangsforanstaltninger med henblik på overførelsen af 56 ansatte ved ESS til Kommissionen som tjenestemænd. I henhold til forordningens artikel 1 kan de pågældende ansættes som tjenestemænd på prøve ved Kommissionen i stillinger, der med henblik herpå er opført i stillingsforteg-

nelsen for Kommissionen for regnskabsåret 1982. Ifølge artikel 3 indplaceres de pågældende uanset artikel 31 og 32 i tjenestemandsvedtægten i en lønklasse og på et løntrin, der fastsættes i forhold til ækvivalensskalaen i forordningens bilag. I medfør af stk. 2 og 3 beregnes ancienniteten inden for lønklassen fra den dag, da den pågældende blev ansat som tjenestemand på prøve, og inden for det enkelte løntrin tillægges tjenestemanden den anciennitet, han havde erhvervet inden for ESS.

Jeg opfatter sagsøgernes argumenter, som ikke altid er lige lette at følge, således: i strid med princippet om den berettigede forventning eller om overholdelse af sine egne tidligere beslutninger og dermed i strid med princippet »patere legem quam ipse fecisti« har Rådet i forordning nr. 3332/82 undladt at regne de pågældendes tiltrædelse af tjenesten som tjenestemænd fra tidspunktet for deres ansættelse ved ESS. Dette har især betydning for deres pensionsrettigheder. Sagsøgerne støtter sig herved på artikel 14 i forordningen om oprettelse af samarbejdsagenturet (nr. 3245/81), som bestemmer, at de generelle ansættelses- og arbejdsvilkår samt den generelle ordning for vederlag, godtgørelser og tillæg fastlægges af Kommissionen. De mener, at Kommissionen på grundlag af denne bestemmelse sagtens kunne have foretaget udnævnelsen, således som de ønskede det, da de nødvendige stillinger var til rådighed på budgettet for regnskabsåret 1982. Rådet har tilsidesat denne bestemmelse ved udstedelsen af forordning nr. 3332/82 om fastsættelse af særlige overgangsforanstaltninger. Desuden støtter de sig på en anmærkning til den konto i budgettet, som omhandler de pågældende stillinger.

Jeg vil imidlertid ikke behandle disse anbringender, før jeg har taget stilling til Rådets påstand om afvisning.

III.3. *Formaliteten*

Rådet mener, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi forordning nr. 3332/82 har karakter af en generel retsakt, hvorfor betingelserne i EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, ikke er opfyldt. En sag rettet mod en forordning kan nemlig kun antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren berøres umiddelbart og individuelt.

I overensstemmelse med Domstolens faste praksis må det derfor fastslås, hvilken karakter og rækkevidde den anfægtede retsakt har (jfr. bl.a. sag 64/80, Giuffrida og Campogrande, Sml. 1981, s. 702).

Ifølge overskriften har forordningen til formål at fastsætte »særlige overgangsforanstaltninger med henblik på ansættelse som tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber af 56 ansatte ved Den europæiske sammenslutning for Samarbejde«. Specielt artikel 1 har betydning for bedømmelsen af formalitetsspørgsmålet:

— artikel 1 udpeger den gruppe personer, som kan ansættes som tjenestemænd på prøve, nemlig personalet ved ESS, som var ansat pr. 1. januar 1982, og som stadig var ansat dér ved forordningens ikrafttrædelse;

— artikel 2 fastsætter den ansættelsesprocedure, der skal følges, og fraviger udtrykkeligt en række artikler i vedtægten;

— artikel 3 fastsætter regler for indplaceringen, der afviger fra vedtægten.

Ifølge Domstolens faste praksis er kriteriet for sondringen, om den anfægtede retsakt er almengyldig (sag 64/80, Giuffrida og Campogrande). Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om en beslutning, og sagsøgeren derfor berøres individuelt, er det af betydning, om der på det tidspunkt, da retsakten udstedes, findes en begrænset kreds af navngivne eller identificerbare

fysiske eller juridiske personer, som beslutningen er rettet til, og som ikke kan udvides (jfr. bl.a. sagerne 16 og 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl., Sml. 1954-1964, s. 359, og de forenede sager 41, 42, 43 og 44/70, Fruit Company, Sml. 1971, s. 83). I virkeligheden træffes der så en konkret afgørelse om den pågældende retsstilling.

Jeg mener, at sagsøgerne med fuld ret anser sig for at være berørt individuelt. Forordningen begrænser udtrykkeligt kredsen af adressater til *56* ansatte ved ESS, både i overskriften og i den anden og tredje betragtning. Den allerede omtalte artikel 1 viser ligeledes, at der er tale om en bestemt kreds, som ikke kan udvides. I den anden betragtning gøres der endvidere opmærksom på, at forordningen har til formål at løse problemerne vedrørende situationen for de 56 ansatte. Dette viser også, at hensigten har været at gribe ind i en begrænset gruppes situation og således træffe konkret afgørelse om de pågældendes retsstilling. Forordningen kan betragtes som en samling individuelle beslutninger, sådan som Domstolen har udtalt i de forenede sager 41-44/70, Fruit Company. Jeg mener også, at sagsøgerne berøres umiddelbart af disse bestemmelser i forordningen. Domstolen har altid fortolket dette kriterium således, at den, som skal anvende bestemmelserne, faktisk ikke besidder noget skøn (jfr. bl.a. de allerede omtalte sager 41-44/70, Fruit Company). Således har Kommissionen som ansættelsesmyndighed for de pågældende blot anvendt bestemmelserne i forordningen over for sagsøgerne. I den foreliggende sag er der specielt tale om udnævnelsen til tjenestemand på prøve som sådan, samt om indplaceringen i lønklasse og på løntrin i overensstemmelse med ækvivalensskalaen i henhold til artikel 3.

Alt i alt finder jeg, at sagsøgerne i medfør af Domstolens tidligere praksis berøres umiddelbart og individuelt af forordning nr. 3332/82. Jeg mener derfor, at sag 22/83 kan antages til realitetsbehandling.

III.4. *Realiteten*

Sagsøgerne er af den opfattelse, at Rådet ved at udstede forordning nr. 3332/82, som ikke bestemmer, at deres udnævnelse til tjenestemænd ved Kommissionen skal regnes fra tidspunktet for deres ansættelse ved ESS, har handlet i strid med princippet om den berettigede forventning eller med de forpligtelser, som det har pålagt sig selv.

I den forbindelse har de i første række påberåbt sig artikel 14 i forordning (nr. 3245/81) om oprettelse af agenturet, som bestemmer følgende:

»De generelle ansættelses- og arbejdsvilkår samt den generelle ordning for vederlag, godtgørelser og tillæg for det i artikel 3, punkt 1, omhandlede personale samt de ansatte på agenturets hjemsted fastlægges på grundlag af specifikke bestemmelser, som Kommissionen fastsætter efter udtalelse af det i artikel 12, stk. 2, andet afsnit, omhandlede udvalg.«

Endvidere har de understreget, at der i budgettet for regnskabsåret 1982 var normeret 56 stillinger til de ansatte ved hovedsædet. De har gjort gældende, at Rådet ikke under disse omstændigheder i forordning nr. 3332/82 kunne fastsætte en overgangsordning for de 56 ansatte ved hovedsædet. Kommissionen kunne simpelt hen have udnævnt de pågældende til tjenestemænd på grundlag af artikel 14 og givet dem de stillinger, der var til rådighed, med tilbagevirkende gyldighed fra tidspunktet for deres ansættelse ved ESS.

Ved at udstede forordningen om fastsættelse af de nævnte særlige overgangsforanstaltninger har Rådet efter deres opfattelse ignoreret denne mulighed.

Jeg må indrømme, at forbindelsen mellem de regler, som artikel 14 pålægger Kommissionen at fastsætte, og Rådets forordning ikke er åbenbart indlysende. Rådet og Kommissionen har dog givet en overbevisende forklaring under retsforhandlingerne. De i artikel 14 omhandlede regler, som endnu ikke er fastsat, vil finde anvendelse på det fremtidige personale ved agenturet. Hvad derimod angår de nuværende ansatte ved ESS' hovedsæde (samt de særkontraktansatte), har man fundet det hensigtsmæssigt at udnævne dem til tjenestemænd ved Kommissionen. Kommissionen kunne ikke udnævne dem i strid med bestemmelserne i tjenestemandsvedtægten på grundlag af de stillinger, der var normeret i budgettet, undtagen i medfør af artikel 29, stk. 2. Kommissionen gjorde ikke brug af denne mulighed. Den var heller ikke forpligtet hertil. Rådet udstedte derimod forordningen om fastsættelse af overgangsforanstaltninger, som indeholder afvigelser fra vedtægtens bestemmelser, der er gunstige for sagsøgerne. Der er intet, der tyder på, at Rådet herved har overtrådt artikel 14 i forordning nr. 3245/81. Det første anbringende kan derfor ikke tages til følge.

Sagsøgerne har i et andet anbringende gjort gældende, at Rådet havde forpligtet sig til at lade deres udnævnelse til tjenestemænd få tilbagevirkende gyldighed fra det tidspunkt, da de tiltrådte tjenesten ved ESS. De har herved påberåbt sig anmærkningen til konto 1100 i budgettet, som omtaler de 56 tjenestemandsstillinger (EFT 1982 L 31, s. 251). Anmærkningen er affattet således: »Opførelse på Kommissionens stillingsfortegnelse af stillinger for personalet i Den europæiske sammenslutning for Samarbejde (hovedsædet) sker i overensstemmelse med betingelserne i den beslutning, som Europa-Parlamentet vedtog den 11. maj 1979 (EFT C 140, s. 142).«

Rådet har med rette til sit forsvar anført, at der må sondres mellem Rådet som en del af budgetmyndigheden og Rådet som lovgiver. Budgettet er et produkt af budgetmyndigheden. En konto på budgettet bør betragtes som en bemyndigelse til at afholde den tilsvarende udgift, men medfører ikke en forpligtelse hertil. Det gælder så meget desto mere for en anmærkning til budgettet, som kun har vejledende karakter (jfr. Domstolens kendelser i sagerne 216/83 og 295-297/83, Les Verts, af 26. september 1984).

Rådet har derfor ikke ved at udstede forordning nr. 3332/82 om fastsættelse af overgangsforanstaltninger på nogen måde unddraget sig en retlig forpligtelse, som det har pålagt sig selv. Dette anbringende kan således heller ikke tages til følge.

På grundlag heraf skal jeg foreslå, at sag 22/83 ganske vist antages til realitetsbehandling, men at sagsøgte frifindes.

IV. Sagerne 9 og 10/84

IV.1. *De faktiske omstændigheder*

Sagsøgerne har anlagt sagerne 9 og 10/84, for det tilfælde at Domstolen måtte afvise sag 22/83, hvori de også er sagsøgere. Det er kun i dette tilfælde, at Domstolen skal behandle disse sager.

Det fremgår af de faktiske omstændigheder, at sag 9/84 er blevet anlagt, efter at sagsøgerne den 10. marts 1983 blev udnævnt til tjenestemænd ved Kommissionen på grundlag af Rådets forordning nr. 3332/82 med virkning fra den 1. januar 1983. De har den 8. juni 1983 indbragt en klage over udnævnelsen for Kommissionen i medfør af vedtægtens artikel 90, hvori de gjorde

gældende, at forordning nr. 3332/82 ikke kunne finde anvendelse, idet de ikke var blevet udnævnt med tilbagevirkende gyldighed fra det tidspunkt, da de blev ansat i ESS. De har udtrykkeligt henvist til EØF-traktatens artikel 184. Argumenterne er de samme som dem, der er blevet fremsat i sag 22/83. Sag 10/84 er adskiller sig en smule herfra. Sagsøgeren, Salerno, blev ikke udnævnt til tjenestemand på prøve ved Kommissionen, fordi han ikke opfyldte de helbredsmæssige betingelser i vedtægtens artikel 28, litra e). Det er fejlagtigt, at der i sagen tales om en beslutning om udnævnelse. De påstande, sagsøgeren har nedlagt for Domstolen, er med undtagelse af et enkelt punkt de samme, som er blevet nedlagt i sagerne 22/83 og 9/84. Det er kun i anledning af lægeundersøgelsen, at der er blevet anlagt selvstændig sag med henblik på at få statueret, at sagsøgeren var tjenestemand ved Kommissionen fra det tidspunkt, da han blev ansat ved ESS, og at der følgelig heller ikke var grund til at underkaste ham en lægeundersøgelse på grundlag af forordning nr. 3332/82.

IV.2. *Formaliteten*

Kommissionen har nedlagt påstand om afvisning i begge sager. Den mener, at formålet med sagerne primært er at få fastslået, at Rådets forordning nr. 3332/82 ikke kan finde anvendelse. En sådan påstand på grundlag af EØF-traktatens artikel 184 kan imidlertid kun fremsættes, hvis der er tale om en påstand, der fremsættes under en anden sag, der er anlagt i henhold til en anden artikel i traktaten. I den forbindelse har Kommissionen med rette henvist til Domstolens faste praksis. Domstolen har således i Albini-sagen (sag 33/80, Sml. 1981, s. 2157, præmis 17) statueret, »at den i traktatens artikel 184 indeholdte hjemmel til at påberåbe sig uanvendeligheden af en forordning ikke udgør en selvstændig søgsmålsret, men kun kan udøves under en verserende retssag. Da der ikke består nogen ret til at anlægge et selvstændigt søgsmål, kan sagsøgerne ikke påberåbe sig artikel 184.«

Jeg må indrømme, at sagsøgerens påstande på dette punkt ikke er formuleret særligt klart. Ikke desto mindre skal jeg foreslå, at Kommissionens påstand ikke tages til følge, i betragtning af, at Domstolen kun skal tage stilling til disse sager, hvis sag 22/83 afvises.

Jeg mener, at det her er vigtigt at være opmærksom på den forbindelse, der består mellem sag 22/83 og sagerne 9 og 10/84. I den første sag er sagens eneste genstand helt klart forordning nr. 3332/82 som sådan. De senere sager er imidlertid blevet anlagt, efter at Kommissionen havde truffet de enkelte beslutninger om ansættelse (sag 9/84), henholdsvis efter at den ikke havde truffet en sådan beslutning (sag 10/84). Det er denne beslutning eller manglende beslutning om ansættelse fra ansættelsesmyndighedens side, som har givet anledning til klagerne i henhold til vedtægtens artikel 90. Desuden har sagsøgerne i replikken (s. 8) angivet sagernes genstand tilstrækkeligt klart, idet de har indbragt beslutningen om ansættelse for Domstolen, for så vidt deres udnævnelse til tjenestemænd ikke fandt sted med virkning fra tidspunktet for deres ansættelse ved ESS.

Hvis Domstolen følger mit forslag om at antage sagerne til realitetsbehandling, må der træffes afgørelse om sagens realitet.

IV.3. *Realiteten*

Hvad angår realiteten, har sagsøgerne henvist til deres anbringender i sag 22/83.

Jeg skal alene anføre, at jeg i denne sag er kommet til den konklusion, at sagsøgte bør frifindes. I nærværende sag må der også tages stilling til sagsøgernes subsidiære påstand om, at de burde have været udnævnt til tjenestemænd på prøve med virkning fra den 1. januar 1982 i stedet for fra den 1. januar 1983. De mener, at forordning nr. 3332/82 ikke indeholder nogen bestemmelse herom. Desuden

stemmer dette tidspunkt bedre overens med forordningens artikel 1, hvori det pointeres, at forordningen finder anvendelse på enhver ansat, som var »ansat ved sammenslutningen pr. 1. januar 1982, og som stadig er ansat dér ved denne forordnings ikrafttrædelse«.

Kommissionen har med rette afvist dette argument, idet den har understreget, at forordningen i overensstemmelse med artikel 4 er trådt i kraft den 15. december 1982. Den indeholder ingen bestemmelse om, at ansættelserne skal ske med tilbagevirkende gyldighed. Jeg kan desuden tilføje, at anden del af citatet ovenfor fra artikel 1 »... og som stadig er ansat dér ved denne forordnings ikrafttrædelse...« absolut taler imod sagsøgernes argument.

I sag 10/84 bør der endvidere ske afvisning af kravet om, at det statueres, at sagsøgerens ansættelse ikke er betinget af en lægeundersøgelse. I mangel af en sådan bestemmelse i forordning nr. 3332/82 om fastsættelse af særlige overgangsforanstaltninger finder vedtægtens artikler 28, litra e), og 33 anvendelse.

IV.4. *Konklusion for så vidt angår sagerne 9 og 10/84*

Sammenfattende skal jeg foreslå, at sagerne 9 og 10/84 antages til realitetsbehandling, men at sagsøgte frifindes.

V. Overførslen af særkontraktansatte ved ESS til Kommissionen som tjenestemænd (sagerne 66-68/83, 136-140/83 og 119/83), ovenfor benævnt det tredje spørgsmål

V.1. *Indledning*

Endelig kommer jeg til sagerne 66-68/83, 136-140/84 og 119/83. De vedrører alle spørgsmålet om indplacering af de tidligere særkontraktansatte ved ESS efter deres ansættelse som tjenestemænd ved Kommissionen. I modsætning til sagerne vedrørende personalet ved ESS' hovedsæde, som jeg har behandlet for lidt siden (sagerne 22/83 og 9 og 10/84), er der ikke blevet fastsat nogen særlig overgangsordning som tilfældet var ved Rådets forordning nr. 3332/82 for denne gruppe ansatte. Ansættelsen er derfor sket på grundlag af vedtægtens bestemmelser. Argumenterne er næsten de samme i alle sagerne. Som følge heraf vil jeg ved gennemgangen af dem se bort fra de konkrete omstændigheder, medmindre det er nødvendigt at fremhæve den enkelte sag. Argumenterne kan sammenfattes i tre spørgsmål:

— argumenter som hænger sammen med teorien om ESS som en fiktion;

— tilsidesættelse af princippet om ligebehandling på grund af forskellen mellem de ansatte ved ESS' hovedsæde og de særkontraktansatte med hensyn til betingelserne for overførslen;

— urigtig anvendelse af Kommissionens beslutning om kriterierne for indplacering.

Før jeg behandler disse spørgsmål, skal jeg redegøre for de faktiske omstændigheder og gennemgå Kommissionens påstande om afvisning.

V.2.a) *De faktiske omstændigheder*

Som jeg har nævnt, er sagsøgerne alle tidligere særkontraktansatte ved ESS. Dette betyder, at de af ESS blev stillet til rådighed

for Kommissionens generaldirektorat VIII. De udførte dér opgaver, der svarede til dem, der blev udført af deres kolleger i Kommissionen. Deres vedtægtsmæssige stilling var fastlagt i to dokumenter, nemlig »almindelige særkontraktsbestemmelser II« og »særlige særkontraktsbestemmelser II« og desuden i den enkelte kontrakt. Kontrakten blev i overensstemmelse med de særlige betingelser i princippet indgået for et bestemt tidsrum, men i praksis blev den altid forlænget. Det fremgår af den skrivelse om opsigelse af kontrakten, der blev udfærdiget ved de pågældendes overførsel til Kommissionen som tjenestemænd, at en kontrakt, der kan forlænges hvert år, efter belgisk lovgivning må betragtes som en kontrakt indgået for et ubestemt tidsrum.

For året 1981 havde budgetmyndighederne tildelt Kommissionen 32 faste stillinger, for at den kunne fastansætte de særkontraktansatte ved ESS. Europa-Parlamentet havde i den forbindelse pointeret, at der var tale om ansatte, som i mere end seks år havde været udstationeret til Kommissionens generaldirektorat VIII, og som udførte de samme opgaver som deres kolleger, der var ansat i henhold til vedtægten.

Den 4. februar 1981 besluttede Kommissionen derfor at henlægge de 32 faste stillinger til generaldirektorat VIII, for at de pågældende kunne blive fastansat. Fastansættelsen skete efter de almindelige regler i EF-tjenestemandsretten. Efter denne beslutning er der ifølge Kommisssionen fulgt følgende procedure:

— I april 1981 blev der opstillet en liste med 37 ansatte, dvs. de 32 ovenfor nævnte ansatte samt 5 andre, blandt hvilke der ifølge Kommissionen ikke var nogen ansatte i kategori A, som var ansat over Den europæiske Udviklingsfonds aktionsbevillinger, og som burde sidestilles med de førstnævnte.

— Indplaceringsudvalget foretog en indplacering efter lønklasser og løntrin af alle de ansatte, der kunne fastansættes;

— Alle disse ansatte blev (omkring midten af juni 1981) tilbudt en kontrakt som midlertidigt ansatte, som de pågældende accepterede; samtidig modtog de alle en skrivelse om deres afskedigelse fra ESS;

— Herefter blev der den 16. juli 1981 offentliggjort en meddelelse om ledig stilling vedrørende de 32 nye faste stillinger i Kommissionen;

— Der blev afholdt interne udvælgelsesprøver, som de fleste bestod; Kommissionen har oplyst, at der kun i ganske enkelte tilfælde blev ansat personer på grundlag af vedtægtens artikel 29, stk. 2;

— Endelig har de pågældende gennemgået en prøvetid fra den 1. juli 1982 og er blevet fastansat fra den 1. april 1983. Deres arbejde er det samme, som de udførte før ansættelsen.

Alle sagsøgerne blev indplaceret i en lavere lønklasse og på et lavere løntrin end deres seneste lønklasse og løntrin ved ESS, på grundlag af ækvivalensskalaen i forordning nr. 3332/82 for lønklasser og løntrin i vedtægten og i ESS. Alle disse sagsøgere mener også at have krav på en bedre indplacering på grundlag af Kommissionens beslutning 61/IX/81, navnlig på grund af deres store erfaring.

V.2.b. *De enkelte sagsøgeres stilling*

Sagsøgeren *Hattet* (sag 66/83) blev stillet til rådighed for generaldirektorat VIII, efter at han den 21. december 1970 var tiltrådt tjenesten i ESS i lønklasse 15, løntrin 4, svarende til lønklasse A 5, løntrin 4. Den 1. januar 1979 befandt han sig i samme lønklasse, men på løntrin 8. Ved afgørelse af 30. juni 1982 blev han med virkning fra den 1. juli 1982 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse B 1, løntrin 3, og fastansat ved prøvetidens udløb. Sagsøgeren har anført, at hans situation den 1. juli 1982 var følgende: han havde 27 års faglig erfaring, herunder 12 i De europæiske Fællesskabers tjeneste; han havde i 12 år udøvet funktioner svarende til kategori A. Når henses til hans faglige erfaring, burde han af Kommissionen have været indplaceret i lønklasse A 4, løntrin 4, et krav, som sagsøgerens overordnede fuldt ud har tiltrådt.

Sagsøgeren *Gérard* (sag 67/83) tiltrådte tjenesten ved ESS den 7. januar 1974 i lønklasse 32, løntrin 6, svarende til lønklasse C 2, løntrin 6, for at udøve sekretariatsfunktioner. Hun var nået til lønklasse 32, løntrin 5. Ved afgørelse af 30. juni 1982 blev hun med virkning fra den 1. juli 1982 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse C 4, løntrin 3, og fastansat ved prøvetidens udløb. Som følge heraf har sagsøgeren anført, at hendes situation den 1. juli 1982 var følgende: hun havde 14 års faglig erfaring, herunder 8 i De europæiske Fællesskabers tjeneste; når henses til hendes uddannelse, dygtighed, sprogkundskaber og de vigtige opgaver, hun havde udført, burde Kommissionen i overensstemmelse med de principper, der er opstillet i Kommissionens beslutning 61/IX/81, have indplaceret hende i lønklasse C 1.

Sagsøgeren *de Szy-Tarrisse* (sag 68/83) blev stillet til rådighed for generaldirektorat VIII den 18. februar 1975, efter at han i slutningen af 1974 var tiltrådt tjenesten ved ESS i lønklasse 15, løntrin 4, svarende til lønklasse A 5, løntrin 4. Han var nået til løntrin 7. Ved afgørelse af 30. juni 1982 blev han med virkning fra den 1. august 1982 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse A 5, løntrin 3, og fastansat ved prøvetidens udløb. På grundlag heraf har sagsøgeren anført, at hans situation den 1. august 1982 var følgende: han havde 15 års faglig erfaring, herunder 8 i De europæiske Fællesskabers tjeneste; når henses til de funktioner, han udførte, burde han af Kommissionen have været indplaceret i lønklasse A 4, løntrin 4, et krav som sagsøgerens overordnede fuldt ud har tiltrådt.

Sagsøgeren *Donà* (sag 136/83) blev stillet til rådighed for generaldirektorat VIII, efter at han den 1. april 1971 var tiltrådt tjenesten ved ESS i lønklasse 22, løntrin 3, svarende til lønklasse B 2, løntrin 3, i Kommissionen. Den 1. april 1981 var han nået til lønklasse 16, løntrin 5, svarende til lønklasse A 6, løntrin 5. Ved overførslen af personalet fra ESS til Kommissionen blev han udnævnt til tjenestemand på prøve den 1. juli 1981, og ved afgørelse af 14. juli 1982, som blev tilstillet ham den 17. september 1982, blev han med virkning fra den 1. juli 1982

fastansat i lønklasse A 6, løntrin 3. På grundlag heraf har sagsøgeren anført, at hans situation den 1. juli 1982 var følgende: han havde 17 års faglig erfaring, herunder 11 i De europæiske Fællesskabers tjeneste. Når henses til hans erfaring og de funktioner, han udførte, burde Kommissionen have indplaceret ham i lønklasse A 5.

Sagsøgeren *Delbaere* (sag 137/83) blev stillet til rådighed for generaldirektorat VIII, efter at hun den 13. juli 1975 var tiltrådt tjenesten ved ESS i lønklasse 32, løntrin 3, svarende til lønklasse C 2, løntrin 3, i Kommissionen. Den 30. juni 1981 var hun nået til lønklasse 32, løntrin 6, svarende til lønklasse C 2, løntrin 6. Ved afgørelse af 8. juli 1982 som blev tilstillet sagsøgeren den 17. september 1982, blev hun med virkning fra den 1. juli 1982 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse C 4, løntrin 3, og fastansat i samme lønklasse ved prøvetidens udløb. På grundlag heraf har sagsøgere anført, at hendes situation den 1. juli 1982 var følgende: hun havde mere end 10 års faglig erfaring, herunder 7 i De europæiske Fællesskabers tjeneste. Når henses til hendes erfaring, hendes anciennitet og hendes kompetence, burde Kommissionen i overensstemmelse med de principper, der er opstillet i Kommissionens beslutning 61/IX/81, have indplaceret hende i lønklasse C 3.

Sagsøgeren *Feyaerts* (sag 138/83) blev stillet til rådighed for generaldirektorat VIII, efter at hun den 1. april 1972 var tiltrådt tjenesten ved ESS i lønklasse 33, løntrin 2, svarende til lønklasse C 3, løntrin 3, i Kommissionen. Den 30. juni 1981 var hun nået til lønklasse 33, løntrin 6, svarende til lønklasse C 3, løntrin 6. Ved afgørelse af 8. juli 1982, som blev tilstillet hende den 17. september 1982, blev hun med virkning fra den 1. juli 1982 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse C 4, løntrin 3, og fastansat i samme lønklasse ved prøvetidens udløb. På grundlag heraf har sagsøgeren anført, at hendes situation den 1. juli 1982 var følgende: hun havde mere end 10 års faglig erfaring, herunder 6 i De europæiske Fællesskabers tjeneste. Når henses til hendes karriere, anciennitet og hendes kompetence, burde Kommissionen i overensstemmelse med de principper, der er opstillet i Kommissionens beslutning 61/IX/81, have indplaceret hende i lønklasse C 3.

Sagsøgeren *Textier* (sag 139/83) blev stillet til rådighed for generaldirektorat VIII, efter at hun den 1. oktober 1974 var tiltrådt tjenesten ved ESS i lønklasse 32, løntrin 3, svarende til lønklasse C 2, løntrin 3, i Kommissionen. Den 30. juni 1981 var hun nået til lønklasse 32, løntrin 6, svarende til lønklasse C 2, løntrin 6. Ved afgørelse af 8. juli 1982, som blev tilstillet hende den 17. september 1982, blev hun med virkning fra den 1. juli 1982 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse C 4, løntrin 3, og fastansat i samme lønklasse efter prøvetidens udløb. I kraft heraf har denne sagsøger anført, at hendes situation den 1. juli 1982 var følgende: hun havde mere end 10 års

faglig erfaring, herunder 8 i De europæiske Fællesskabers tjeneste. Når henses til hendes uddannelse og hendes sprogkundskaber, burde Kommissionen i overensstemmelse med de principper, der er opstillet i Kommissionens beslutning 61/IX/81, have indplaceret hende i lønklasse C 3.

Sagsøgeren *Lacourt* (sag 140/83) blev stillet til rådighed for generaldirektorat VIII, efter at hun den 12. november 1972 var tiltrådt tjenesten ved ESS i lønklasse 33, løntrin 3, svarende til lønklasse C 3, løntrin 3. Den 30. juni 1981 var hun nået til lønklasse 33, løntrin 8, svarende til lønklasse C 3, løntrin 8. Ved afgørelse af 8. juli 1982, som blev tilstillet hende, blev hun med virkning fra den 1. juli 1982 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse C 4, løntrin 3, og fastansat i samme lønklasse efter proøvetidens udløb. På grundlag heraf har sagsøgeren anført, at hendes situation den 1. juli 1982 var følgende: hun havde mere end 10 års erfaring, herunder 8 i De europæiske Fællesskabers tjeneste. Når henses til den meget lovende udtalelse, der blev afgivet om hende ved prøvetidens udløb den 22. november 1982, hendes karriere, uddannelse og sprogkundskaber, burde Kommissionen i overensstemmelse med de principper, der er opstillet i Kommissionens beslutning 61/IX/81, have indplaceret hende i lønklasse C 3.

Sagsøgeren *Appelbaum* (sag 119/83), som tiltrådte tjenesten ved ESS i 1964, var indtil august 1977 ansat først i Burundi og derefter i Cameroun. Den 1. september 1977 blev han forflyttet til Bruxelles og stillet til rådighed for den tekniske afdeling i generaldirektorat VIII, der forvalter alle de af Fællesskabet finansierede landtransportprojekter.

Den 25. juni 1981 fik han tilbudt en kontrakt som midlertidigt ansat med virkning fra 1. juli 1981 i en stilling svarende til de funktioner, som han havde udøvet fra den 1. september 1977. Han var da indplaceret i lønklasse IV/8 i ESS, svarende til lønklasse B 1, løntrin 4, i Kommissionen.

Ved afgørelse af 30. juni 1982 blev han med virkning fra den 1. juli 1982 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse B 2, løntrin 3. Ved afgørelse af 16. maj 1983 blev han med virkning fra den 1. april 1983 fastansat med samme indplacering.

På grundlag heraf har denne sagsøger anført, at hans situation den 1. juli 1982 var følgende: han havde 21 års faglig erfaring som ingeniør, herunder 18 år i De europæiske Fællesskabers tjeneste; han havde i 10 år udøvet funktioner svarende til kategori A; han var universitetsuddannet, hvilket ikke kræves til stillinger i kategori B, og endelig var hans sidste indplacering i ESS i B 1, løntrin 4. Som følge heraf har han anført, at Kommissionen burde have indplaceret ham i lønklasse B 1, løntrin 5, eller i det mindste i lønklasse B 1, løntrin 4.

For klarhedens skyld vil jeg endnu engang gøre rede for sagsøgernes situation i form af følgende skema:

Sag nr.	Tidspunktet for ansættelsen ved ESS	Indplacering	Tilsvarende indplacering i medfør af forordning nr. 3332/82	Indplacering (30. 6. 81) sidste lønklasse i ESS	Tilsvarende indplacering i medfør af forordning nr. 3332/82	1. 7. 82 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse	Krav på grundlag af EØF-beslutning 61/IX/81 ansættelse i lønklasse
66/83	21. 12. 70	15/4	A 5/4	15/8	A 5/8	B 1/3	A 4/4
67/83	7. 1. 74	32/6	C 2/6	31/5	C 1/5	C 4/3	C 1
68/83	(ved udløbet af 1974) 18. 2. 75 stillet til rådighed for generaldirektorat VIII	15/4	A 5/4	15/7	A 5/7	A 5/3	A 4/4
136/83	1. 4. 71	22/3	B 2/3	16/5	A 6/6	A 6/3	A 5
137/83	13. 7. 75	32/3	C 2/3	32/6	C 2/6	C 4/3	C 3
138/83	1. 4. 72	33/2	C 3/6	33/6	C 3/6	C 4/3	C 3
139/83	10. 10. 74	32/3	C 2/3	32/6	C 2/6	C 4/3	C 3
140/83	12. 11. 72	33/3	C 3/3	33/8	C 3/8	C 4/3	C 3
119/83	(1964— »oversøisk«) 1. 9. 77 stillet til rådighed for generaldirektorat VIII	IV/8	B 1/4	IV/8	B 1/4	B 2/3	B 1/5 eller B 1/4

V.3. *Sagsøgernes påstande*

I de forenede sager 66-68/83 og 136-140/83 har sagsøgerne nedlagt følgende påstande:

1) det statueres, at sagsøgerne skal betragtes som ansat ved Kommissionen fra det tidspunkt, da deres kontrakter med ESS blev indgået, dvs.:

   sag 66/83: Hattet fra den 21. december 1970

   sag 67/83: Gérard fra den 7. januar 1974

   sag 68/83: de Szy-Tarisse fra den 18. februar 1975

   sag 136/83: Donà fra den 1. april 1971

   sag 137/83: Delbaere fra den 13. juli 1975

   sag 138/83: Feyaerts fra den 1. april 1972

   sag 139/83: Textier fra den 1. oktober 1974

   sag 140/83: Lacourt fra den 12. november 1972;

2) alle led i den procedure, der er gået forud for sagsøgernes udnævnelse til tjenestemænd på prøve erklæres ugyldige; det samme gælder selve udnævnelsen, men kun for så vidt som den medfører indplacering i en lavere lønklasse og/eller på et lavere løntrin;

3) det statueres, at det påhviler sagsøgte at foretage en ny indplacering af sagsøgerne på grundlag af de principper, der er fastsat af sagsøgte selv i dokument 61/IX/81, dvs. følgende indplaceringer:

   i sag 66/83: Hattet i lønklasse A 4, løntrin 4;

i sag 67/83: Gérard i lønklasse C 1;
i sag 68/83: de Szy-Tarrisse i lønklasse A 4, løntrin 4
i sag 136/83: Donà i lønklasse A 5;
i sag 137/83: Delbaere i lønklasse C 3;
i sag 138/83: Feyaerts i lønklasse C 3;
i sag 139/83: Textier i lønklasse C 3;
i sag 140/83: Lacourt i lønklasse C 3;

4) i tilfælde af delvis annullation som påstået i punkt 2 ovenfor angives det om nødvendigt, at annullationen har tilbagevirkende gyldighed til tidspunktet for sagsøgernes ansættelse ved ESS;

5) Domstolen statuerer under anvendelse af sin fulde prøvelsesret, at sagsøgte skylder sagsøgerne forskellen mellem den løn og de fordele, som de skulle have haft og dem, som de har fået, eller med det forbehold at påstanden kan ændres under sagen, én belgisk franc, enten fra deres ansættelse ved ESS eller fra deres afskedigelse herfra;

6) - 11) *subsidiært* pålægges det sagsøgte at fremlægge forskellige dokumenter.

I sag 119/83 har sagsøgeren Appelbaum nedlagt følgende påstande:

1) I skrivelsen af 30. juni 1982, hvorved han ansættes som tjenestemand på prøve, og i skrivelsen af 16. maj 1983, hvorved han udnævnes til fastansat tjenestemand, annulleres indplaceringen i lønklasse B 2, løntrin 3;

2) det statueres, at sagsøgeren bør indplaceres i lønklasse B 1, løntrin 5, eller i hvert fald på løntrin 4, med anciennitet inden for løntrinnet fra den 1. marts 1980.

V.4. *Formaliteten*

I sagerne 66-68/83 og 136-140/83 har Kommissionen rejst tre formalitetsspørgsmål, men har senere ladet et af dem falde.

For det *første* har den gjort gældende, at de anfægtede kontrakter ikke indeholder et klagepunkt, da sagsøgerne frivilligt har indgået dem. Jeg mener, at Domstolen må afvise denne del af Kommissionens argumentation. Domstolen har altid fortolket begrebet klagepunkt i vedtægtens artikel 90 således, at det omfatter enhver retsakt, der umiddelbart kan påvirke en bestemt retsstilling (jfr. bl.a. sag 5/74, Reinarz mod Kommissionen, Sml. 1974, s. 819). En udnævnelse tiltjenestemand på prøve falder ganske afgjort ind under denne definition. Frivillighedskriteriet har, for så vidt det kan anses opfyldt i den foreliggende sag, ingen betydning.

For det *andet* har Kommissionen i svarskriftet påstået, at indplaceringen ikke kunne anfægtes uafhængigt af udnævnelsen. I duplikken har den ændret opfattelse og mener nu, at dette alligevel er muligt. Denne påstand kan derfor betragtes som bortfaldet.

For det *tredje* har Kommissionen anført, at sagerne er blevet anlagt for sent. Ifølge Kommissionen er indplaceringen som tjenestemand på prøve og derefter som fastansat tjenestemand kun en stadfæstelse af sagsøgernes ansættelse som midlertidigt ansatte. Sagerne burde derfor have været rettet mod denne ansættelse.

Jeg skal først henlede opmærksomheden på, at Kommissionen ligeledes har fremført dette tredje anbringende i sit svarskrift i sag 119/83, Appelbaum. I duplikken i denne sag har den frafaldet dette anbringende, fordi Kommissionens meddelelse til personalet om kriterierne for indplacering gjorde det muligt indtil den 21. oktober 1983 undtagelsesvis at anlægge sag som følge af indplaceringer foretaget på grundlag af disse kriterier. Efter min opfattelse burde Kommissionen også have frafaldet anbringendet i sagerne 66-68/83 og 136-140/83 af samme grund. Selv om indplaceringen ved udnævnelsen til tjenestemand på prøve er den samme som indplaceringen ved den midlertidige ansættelse, er den en selvstændig retsakt i vedtægtens artikel 90's forstand, og den følger i de fleste tilfælde efter en udvælgelsesprocedure. Denne retsakt bør følgelig også kunne anfægtes ved et søgsmål. Kommissionen har selv indrømmet, at visse midlertidigt ansatte ikke er blevet udnævnt til tjenestemænd på prøve.

Kommissionens påstand om afvisning af disse sager kan derfor efter min opfattelse ikke tages til følge.

V.5. *Realiteten*

V.5.1. *Indledning*

Sagsøgernes anbringender i sagerne 66-68/83 og 136-140/83 samt i sag 119/83 kan ligeledes opgøres i tre hovedspørgsmål, som jeg allerede har angivet ovenfor. Jeg vil derfor behandle dem på samme måde i alle sagerne, medmindre det skulle vise sig nødvendigt at behandle dem enkeltvis.

De tre anbringender, som jeg vil gennemgå om et øjeblik, er følgende:

1) ESS er en fiktion, og dens ansatte var allerede ansat i Kommissionen som tjenestemænd;

2) tilsidesættelse af princippet om ligebehandling, for så vidt som de særkontraktansatte er blevet behandlet på en anden måde end de ansatte ved hovedsædet ved ansættelsen som tjenestemænd ved Kommissionen;

3) tilsidesættelse af Kommissionens beslutning om kriterierne for indplacering i dokument 61/IX/81.

V.5.2.1. *Det første anbringende*

Det første anbringende er, at Kommissionen har ansat sagsøgerne under dække af ESS, selv om denne kun var en retlig fiktion. Heraf følger for sagsøgernes vedkommende, at både ansættelsen ved ESS og indgåelsen af kontrakt som midlertidigt ansatte også er fiktioner, og at sagsøgerne i virkeligheden må anses for at være tjenestemænd eller ansatte sui generis ved Kommissionen fra det tidspunkt, da de blev ansat ved ESS. De indplaceringer i lønklasser og på løntrin, der var tildelt sagsøgerne af ESS, var derfor velerhvervede rettigheder. Desuden har sagsøgerne henvist til de argumenter, de har fremsat herom i de forenede sager 87 og 130/77 samt 22/83.

Til støtte for at forkaste dette anbringende kan jeg henvise til, hvad jeg allerede tidligere har anført herom.

Under dette anbringende vil jeg imidlertid også behandle visse andre argumenter, som hænger nøje sammen hermed. Således har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ved at give dem en lavere indplacering end den, de havde i ESS, har tilsidesat vedtægtens artikler 102 og 25 og bilag IX om disciplinær forfølgning.

Jeg skal for det *første* bemærke, at de påståede tilsidesættelser kun er mulige, såfremt sagsøgerne også var omfattet af

vedtægten, før de blev udnævnt til tjenestemænd. Jeg har imidlertid netop forkastet anbringendet herom. Sagsøgerne er fra et kontraktsforhold til ESS gået over til et ansættelsesforhold til Kommissionen i henhold til vedtægten. Disse argumenter må derfor afvises. Hvad angår artikel 102, skal jeg endvidere bemærke, at denne artikel ikke kunne finde anvendelse på overførselen af sagsøgerne, idet den vedrører »en ansat, der ved denne vedtægts ikrafttræden har en fast stilling i en af Fællesskabets institutioner...«. Denne artikel vedrørte vedtægtens ikrafttræden samt de ansatte i en institution, som havde en fast stilling. Sagsøgerne opfylder ikke disse betingelser, idet disse var kontraktansatte i ESS.

Sagsøgerne har også generelt gjort gældende, at vedtægtens bestemmelser om udvælgelsesprøver er blevet tilsidesat. De har imidlertid ikke udviklet dette argument yderligere. Som følge heraf kan Domstolen ikke udtale sig herom, og argumentet må afvises.

V.5.2.2. *Det andet anbringende*

Sagsøgerne har anført, at princippet om ligebehandling er blevet tilsidesat på to måder.

For det *første* mener de, at de er genstand for en forskelsbehandling i forhold til de kolleger, som er blevet indplaceret i en højere lønklasse og/eller på et højere løntrin, selv om der ikke er nogen objektiv begrundelse for denne forskelsbehandling. I betragtning af, at sagsøgerne ikke har gjort tilstrækkelig rede for denne del af anbringendet, kan det ikke undersøges i detaljer. Desuden bygger indplaceringen ifølge Kommissionen på regler, som den selv har fastsat for hvert enkelt tilfælde. Jeg mener derfor ikke, at dette anbringende kan tages til følge.

For det *andet* mener sagsøgerne, at der ved ansættelsen er sket en forskelsbehandling af dem i forhold til de ansatte ved hovedsædet. For de sidstnævnte har Rådet udtrykkeligt udstedt forordning nr. 3332/82 om fastsættelse af særlige overgangsforanstaltninger. I henhold til denne forordnings artikel 3 sker ansættelserne af de pågældende på grundlag af ækvivalensskalaen i bilaget til forordningen. Endvidere fastsættes ancienniteten efter det løntrin, de pågældende havde nået inden for ESS. Det er ikke blevet bestridt, at sagsøgerne har fået en lavere indplacering end den, som de ville have fået på grundlag af ækvivalensskalaen i forordning nr. 3332/82. Kommissionen har i øvrigt udtrykkeligt anerkendt, at de ansatte ved hovedsædet er blevet behandlet bedre end sagsøgerne. Den mener imidlertid, at denne mere fordelagtige behandling ikke er retsstridig, idet de to personalegruppers situation er forskellig.

Sagsøgerne har derimod anført, at de befinder sig i samme situation som de ansatte ved hovedsædet. Begge grupper er blevet ansat i ESS i henhold til en arbejdskontrakt. Personalet ved hovedsædet arbejdede ved ESS' hovedsæde, dvs. i Kommissionens lokaler, og sagsøgerne var stillet til rådighed for generaldirektorat VIII og udførte samme opgaver som tjenestemændene i generaldirektorat VIII. Selv om Rådets forordning nr. 3332/82 ikke finder anvendelse på sagsøgerne, fritog denne formelle forskel ikke Kommissionen for at behandle sagsøgerne på samme måde, således som budgetmyndighederne havde krævet.

Kommissionen har påstået, at forskelsbehandlingen ikke er retsstridig, idet de to personalegruppers retsstilling var forskellig. De ansatte i de to grupper blev ganske vist ansat ved en særlig kontrakt, men personalet ved hovedsædet blev ansat på ubestemt

tid med en prøvetid, mens sagsøgerne blev ansat for en bestemt periode. Dernæst var de to personalegruppers arbejdsvilkår fastsat i to helt forskellige dokumenter: for de ansatte ved hovedsædet i protokollen om forvaltning og finansprotokollen, og for de særkontraktansatte i de almindelige og særlige bestemmelser i særkontrakterne. De to gruppers opgaver var ligeledes forskellige, idet personalet ved hovedsædet havde til opgave at administrere de øvrige ansatte, navnlig ansatte i de oversøiske områder, mens de særkontraktansatte udførte tekniske opgaver og kontrolopgaver i generaldirektorat VIII.

Med hensyn til den påståede forpligtelse til at ansætte sagsøgerne i de samme lønklasser og på samme løntrin som i ESS, selv om der ikke findes en forordning svarende til forordning nr. 3332/82, har Kommissionen i første række anført, at budgetmyndighederne ikke havde kompetence til at fravige vedtægtens bestemmelser. Når der ikke fandtes en rådsforordning, der fastsattede samme foranstaltninger til fordel for sagsøgerne som dem, der var fastsat til fordel for de ansatte ved ESS' hovedsæde, kunne Kommissionen ikke træffe foranstaltninger, der fraveg vedtægtens bestemmelser. Selv om jeg mener, at denne konklusion er korrekt, for så vidt angår ansættelsesmetoden, besvarer den ikke spørgsmålet om, hvorvidt den ligestilling, sagsøgerne har krævet med hensyn til indplaceringen, er i strid med vedtægten.

Med henblik på besvarelsen af dette spørgsmål, som således især vedrører klagepunktet om forskelsbehandling ved indplaceringen, skal jeg bemærke, at Kommissionen — i og for sig med rette — har henvist til en række formelle forskelle mellem de to personalegruppers retsstilling, f.eks. med hensyn til de dokumenter, der indeholder bestemmelserne om arbejdsvilkårene, og de to gruppers opgaver. Med hensyn til arbejdskontraktens indhold er forskellen imidlertid ikke så åbenbar, idet artikel 5 i de almindelige bestemmelser også giver mulighed for en prøvetid (på tre måneder). Desuden har sagsøgerne ikke blot været betragtet som ansat på ubestemt tid i henhold til ovennævnte nationale lovgivning, men de har alle været stillet til rådighed for generaldirektorat VIII i mere end seks år. Kan de af Kommissionen angivne forskelle derfor begrunde en forskel i den måde, hvorpå overførslen til Kommissionen som tjenestemand sker? Jeg mener det ikke. De af Kommissionen anførte forskelle er faktisk korrekte set fra et *formelt* synspunkt. For så vidt angår *realiteten* kan de imidlertid ikke begrunde forskellen ved indplaceringsmetoden. Hvorfor danner den indplacering, de ansatte ved hovedsædet havde opnået i ESS, grundlag for deres indplacering efter vedtægten i overensstemmelse med ækvivalensskalaen, mens de almindelige regler i vedtægten finder anvendelse på sagsøgerne?

I henhold til den tredje betragtning til Rådets forordning nr. 3332/82 var overgangsforanstaltningerne nødvendige, i betragtning af, at »Kommissionen på Fællesskabernes budget for regnskabsåret 1982 [har] fået bevilget 56 faste stillinger fordelt på forskellige lønklasser med henblik på at kunne ansætte dette personale«. Samme situation forelå med hensyn til de særkontraktansatte, idet Kommissionen på budgettet for regnskabsåret 1981 havde fået bevilget 32 faste stillinger fordelt på forskellige lønklasser til disse. Kommissionen har absolut ikke godtgjort eller forsøgt at godtgøre, at forskelsbehandlingen er berettiget, fordi der er en fundamental forskel mellem sagsøgernes situation og den, de ansatte ved ESS' hovedsæde befinder sig i. Tværtimod

har Kommissionen som svar på Domstolens udtrykkelige spørgsmål under den mundtlige forhandling udelukkende forklaret forskelsbehandlingen ud fra et historisk synspunkt. Den mente allerede på et tidligere stadium, at overførslen af de særkontraktansatte til Kommissionen som tjenestemænd var formålstjenlig på grund af deres stilling og deres arbejde blandt tjenestemændene i generaldirektorat VIII. Da budgetmyndigheden havde stillet 32 faste stillinger fordelt på forskellige lønklasser til rådighed for Kommissionen i 1981, benyttede den dem på den ovenfor anførte måde. Den mente — efter min opfattelse med rette, som jeg allerede har nævnt — at den ikke kunne fravige vedtægtens bestemmelser om ansættelse. Indplaceringen viste sig imidlertid at frembyde flere vanskeligheder end forudset. Visse ansatte fik en bedre indplacering, end de havde ved ESS, og andre — som f.eks. sagsøgerne — fik en ringere indplacering. Kommissionen har udtrykkeligt erklæret, at den for at bøde på disse vanskeligheder havde besluttet på et senere tidspunkt, nemlig efter oprettelsen af agenturet ved Rådets forordning nr. 3245/81 af 26. oktober 1981, at forelægge Rådet et forslag til forordning om overgangsforanstaltninger, der skulle indeholde bestemmelser om overførslen af de ansatte ved hovedsædet, der afveg fra vedtægten, og hvis grundprincip var opretholdelsen af den lønklasse, de pågældende havde opnået i ESS. Gennemførelsen af dette princip viser sig især i artikel 3 i forordning nr. 3332/82 og i ækvivalensskalaen i bilaget til forordningen.

Når henses til denne fortolkning og Kommissionens udtalelse om, at formålet med de to overførselsordninger var det samme, nemlig så vidt muligt at opretholde den indplacering, der var opnået, mener jeg, at forskelsbehandlingen er uberettiget. Ifølge Domstolens praksis må princippet om ligebehandling af tjenestemænd, der er opstillet i vedtægtens artikel 5, stk. 3, tillægges en væsentlig betydning blandt de retsregler, der gælder for Fællesskabernes tjenestemænd (jfr. sag 9/81, Williams mod Revisionsretten, Sml. 1982, s. 3301).

På grundlag af ovenstående når jeg til den konklusion, at sagsøgernes udnævnelse er i strid med princippet om ligebehandling, hvorfor den bør annulleres.

For det tilfælde, at Domstolen — i modsætning til min opfattelse — skulle mene, at der ikke i den foreliggende sag er sket en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling, skal jeg nu behandle det tredje anbringende om, at Kommissionens beslutning om indplacering i dokument 61/IX/81 er anvendt forkert.

V.5.2.3. *Det tredje anbringende* (tilsidesættelse af reglerne i Kommissionens dokument 61/IX/81: beslutning vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin)

Jeg mener ikke, at det er nødvendigt at gøre rede for de enkelte sagsøgeres situation, da dette anbringende kan opgøres i et generelt argument, hvilket også er tilfældet med hensyn til de anbringender, Kommissionen har anført til sit forsvar.

Sagsøgerne mener, at de ved deres ansættelse i Kommissionen havde krav på indplacering i samme lønklasse, som de var indplaceret i i ESS. I visse tilfælde ville endog en højere indplacering eller en indplacering i den højeste lønklasse i en stillingsgruppe på grund af deres erfaring have været berettiget på grundlag af Kommissionens beslutning om indplacering.

Kommissionen har endnu en gang gentaget, at den ved indplaceringen af sagsøgerne var bundet af vedtægtens bestemmelser og af sine egne regler om indplacering, da der ikke fandtes en særlig overgangsordning.

Den har — efter min opfattelse med rette — bestridt, at den har tilsidesat beslutningen om indplacering. Alle sagsøgerne beklæder en stilling, der svarer til deres lønklasse. Stillingsniveauet fremgår af meddelelserne om ledige stillinger. Sagsøgerne kan derfor ikke gøre krav på en højere indplacering end den, der svarer til deres stilling.

Ifølge artikel 2 i beslutningen om indplacering ansættes de udvalgte ansøgere i den laveste lønklasse i en stillingsgruppe, såfremt de kan dokumentere at have en vis faglig erfaring, som afhænger af lønklassen. Inden for rammerne af ansættelsesmyndighedens skøn kan der imidlertid i henhold til artikel 3 i særtilfælde ske ansættelse i øverste lønklasse i en stillingsgruppe, hvis den pågældende har en vis faglig erfaring. Sagsøgerne kan ikke gørekrav på en sådan indplacering, idet administrationen her besidder et skøn. Derimod *kunne* Kommissionen i medfør af Domstolens seneste praksis efter min opfattelse inden for rammerne af vedtægtens artikel 31, stk. 2, give beslutningen om indplacering en sådan fortolkning til fordel for de tidligere ansatte i ESS. Jeg kan i den forbindelse henvise til Domstolens dom i sagerne 129 og 274/82, Lux (dom af 13.12.1984, Sml. 1984, s. 4127). Da Kommissionen imidlertid ikke har udnyttet sin kompetence, kan sagsøgerne ikke støtte ret på beslutningen om indplacering som sådan.

Jeg skal derfor foreslå, at dette anbringende ikke lægges til grund.

VI. Endelig konklusion

Som følge af det anførte skal jeg foreslå følgende konklusioner i de fem domme, der skal afsiges:

1) I de forenede sager 87 og 130/77, Salerno, Ane m.fl.:

— hovedsagen antages til realitetsbehandling, men sagsøgte frifindes;

2) i sag 22/83, Boissin m.fl., som er forenet med de foregående sager:

— sagen antages til realitetsbehandling, men sagsøgte frifindes;

3) i de særskilte sager 9 og 10/84, Boissin og Salerno:

— sagerne antages til realitetsbehandling, hvis sag 22/83 afvises, men sagsøgte frifindes;

4) i de forenede sager 66-68/83 og 136-140/83, Hattet m.fl., og i sag 119/83, Appelbaum, som ikke er forenet med de foregående sager:

— sagerne antages til realitetsbehandling;

— afgørelserne om udnævnelse af sagsøgerne til tjenestemænd på prøve, og som følge heraf til fastansatte tjenestemænd, annulleres på grund af den tilsidesættelse af princippet om ligebehandling, der skete ved indførelsen af de særlige overgangsforanstaltninger for de ansatte ved hovedsædet, dog kun for så vidt angår sagsøgernes indplacering i lønklasse, henholdsvis på løntrin;

— i øvrigt frifindes sagsøgte.

Med hensyn til sagens omkostninger skal jeg foreslå, at sagsøgerne i overensstemmelse med procesreglementets artikel 70 tilpligtes at bære deres egne omkostninger i de sager, der er anført ovenfor under punkt 1-3.

I de sager, der er anført under punkt 4, skal jeg foreslå, at Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne.